

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Жив собі...

...солдатик, із живим серцем, сповненим любові та відваги. Ось його незвичайні пригоди.

ОЛОВ'ЯНИЙ СОЛДАТИК

Один хлопчик мав багато іграшок. Та найбільше за всіх любив він олов'яних солдатиків, особливо одного — без ноги. Перед сном хлопчик казав солдатикові: «Залишайся на посту!» І йшов до себе у спочивальню.

Солдатик охороняв іграшкове королівство цілісіньку ніч. І завжди поруч нього опинялася красуня-балерина. Вона теж була відлита з олова.

ШЕСТЕРО МОЛОДЦІВ

Жив собі солдат. Звали його Мартіном. Коли король розпочав війну, воював Мартін добре. Мерз на варті, плазував по грязюці, біг в атаку, вправно орудуючи нерозлучною шаблею. Одним словом, відзначився.

Завершилась війна перемогою. І залишив король солдата на кордоні. Він знав: повз хороброго й зіркового Мартіна жоден ворог непомітно не проскочить.

Минали тижні, місяці... Два роки минуло. Звичайно, служба почесна. Але ж і плату — за два ж бо роки! — одержати треба. А то тільки й скарбу — вірна шабля, люлька та кисет тютюну.

І вирушив Мартін до столиці. Раз-два, раз-два. Дійшов до бурхливої річки. Туди-сюди — нема броду. А над річкою дерево росте, під ним здоровенний парубок лежить. От він і питає:

— Ну що, солдате? На той берег хочеш, а перейти ніде?

— Саме так, — відповів Мартін.

— Зараз перейдемо. Я теж у столицю йду, приліг відпочити. Разом підемо — веселіш буде.

— А як же перейдемо? — спитав Мартін.

— А ось як!

І хлопець вирвав із корінням дерево й перекинув через річку. По ньому й перейшли через потік.

Пригостив Мартін Силача тютюном, пішли далі разом. Невдовзі побачили мисливця, котрий цілився у маківку пагорба, що за кілометр від них.

— Це ж у що ти цілишся? — здивувалися солдат і Силач.

— Не заважайте! — буркнув Стрільць. — Там, на маківці, павук затяг у павутину метелика. Зараз я йому лапи одіб'ю!

І вистрілив. Дійшли вони до пагорба — і правда: над квітами метелик літає, а злющий павук на трьох лапах замість шести крутиться у павутині.

— Ого! — мовив Мартін. — Бував я на війні, усяких стрільців бачив, але такого... Послухай, Стрільцю, ходімо з нами в столицю. Там, либонь, такий молодець нарозхват буде!

І вони пішли уже втрьох. Дійшли до вітряків, що крутилися наче од вітру, хоч самого вітру ніби й не було.

Дівчина ще довго говорила й переконала братів летіти додому. Аж раптом молодший сказав:

— Візьмімо мамі в подарунок ті блискучі камінці, які ми знайшли у гірських печерах!

— Ой, які гарні! — вигукнула сестра, коли побачила камінці, що вигравали на сонці всіма барвами веселки. — Може, вони коштовні? Може, навіть алмази?

Вона поскладала камінці в торбинку, ворони вхопили її за плаття й за руки — і знялися в небо. Вони летіли із вершини гори — вперед, додому, в долину.

Довго тривав політ... Та ось і річечка, і рідна оселя.

Коли вони приземлилися, дівчина побігла вперед.

— Матусю! — вигукнула вона. — я повернулася! і брати зі мною! Усі семеро!

— Ой леле! — схлипнула мати. — Невже? А я думала, що й тебе втратила!

Вона вискочила з дому й побачила сімох воронів:

— Дітки мої любі! Мені так погано без вас! Я і досі шкодую, що не втрималась тоді від прокльонів!

— Мамусенько! Ми просимо тебе пробачити нам за все, що накоїли! — низько вклонилися сім воронів матері.

І тої ж миті, коли вони це сказали, спалахнув яскравий сонячний промінь. Він пробіг по воронових спинках — і птахи знову перетворилися на хлопців.

Тут вийшов батько, побачив синів — і мовчки обійняв усіх великими сильними руками. Від радощів він нічого не міг сказати. Але найбільше за всіх раділа дівчина: адже це вона повернула братів додому.

Так щасливо закінчилась ця історія.

Ось про що слід ще сказати: камінці виявилися гірським кришталем, а найбільший — справжнім алмазом. Батько зробив оправу, і мати носила алмазний перстень на пальці. Жили вони дружно і безтурботно. І лише перстень та смугасті шапочки нагадували про те, що колись з ними трапилось.

